

UNIVERSITATEA „ALEXANDRU IOAN CUZA” DIN IAȘI

FACULTATEA DE ISTORIE

ȘCOALA DOCTORALĂ DE ISTORIE

Rezumat al tezei de doctorat
Istoria arheologiei judiciare în
România. Metodologie, trăsături și
studii de caz

Coordonator de doctorat:

prof. univ. dr. Lucrețiu Ion BÎRLIBA

Student doctorand:

Elena Loredana COZMA

IAȘI

2020

CUPRINS

INTRODUCERE	4
I ISTORIA	11
ARHEOLOGIEI	
JUDICIARE	
1. DEZVOLTAREA	15
ARHEOLOGIEI ÎN	
MEDIUL	
CRIMINALISTIC	
2. ROLUL	34
ARHEOLOGIEI	
JUDICIARE ÎNTR-O	
INVESTIGAȚIE	
CRIMINALISTICĂ	
II METODELE	37
ARHEOLOGIEI	
JUDICIARE	
ȘI APLICAREA	
LOR ÎN	
CONTEXTUL	

UNEI
INVESTIGAȚII

1.	TEHNICI DE CĂUTARE PENTRU LOCALIZAREA RĂMĂȘIȚELOR UMANE ÎN ARHEOLOGIA JUDICIARĂ	38
2.	APLICAREA ARHEOLOGIEI ÎNTR-UN CONTEXT JUDICIAR	56
III	ISTORIA ARHEOLOGIEI JUDICIARE ÎN ROMÂNIA ȘI STUDII DE CAZ	73
1.	INSTITUTUL DE INVESTIGARE A CRIMELOR COMUNISMULUI	74

	ȘI MEMORIA EXILULUI ROMÂNESC	
2.	INSTITUTUL NAȚIONAL PENTRU STUDIAREA HOLOCAUSTULUI DIN ROMÂNIA „ELIE WIESEL”	100
3.	PARCHETUL MILITAR DE PE LÂNGĂ TRIBUNALUL MILITAR IAȘI	109
4.	INTERVIURI	125
5.	IMPLICAȚII ÎN DREPT ALE ARHEOLOGIEI JUDICIARE	167
6.	IMPORTANȚA CERCETĂRII ISTORICE ȘI A	171

ISTORIEI ORALE
ÎN CADRUL UNEI
INVESTIGAȚII DE
ARHEOLOGIE
JUDICIARĂ

CONCLUZII	174
BIBLIOGRAFIE	187
Dosar media	195
Dosare arhivă	197
Legislație	197

INTRODUCERE

Arheologia judiciară, așa cum am denumit-o în cadrul acestei lucrări (en. *Forensic archaeology*), nu are încă o denumire oficială în România. În cadrul studiului de față se va putea observa că unii arheologi o denumesc *arheologie contemporană*, alții *arheocriminalistică*. Noi am ales denumirea de *arheologie judiciară* deoarece este cea mai aproape de termenul uzitat în limba engleză.

Termenul de *forensic archaeology* poate fi definit ca fiind aplicarea metodelor, tehnicilor și teoriilor arheologiei într-un context criminalistic; combinarea metodelor și teoriilor arheologice cu cele din domeniul judiciar și criminalistic. În alte studii este explicat ca fiind „aplicarea cunoștințelor de cartare și excavare...la scena unei crime sau în contextul unui loc unde au fost îngropate cadavre” (Skinner Alempijovic și Djuric-Srejjic 2003:83). De altfel, de cele mai multe ori este înțeles greșit și folosit la cercetările ce implică analiza detaliată a rămășițelor umane din orice epocă sau a dovezilor unei societăți din trecut. Arheologii nu înțeleg pe deplin termenul, astfel

utilizează incorect termenul de „judiciar” pentru a da o notă de validitate științifică sau pentru a se referi la studiile în cadrul cărora sunt folosite diferite metode de cercetare ce sunt aplicate și în cazul cercetării unei crime (Powers și Sibun 2013:40).

În ultimii 20 de ani, arheologii au reușit să devină membrii cheie în investigarea gropilor comune, iar arheologia judiciară a făcut progrese semnificative devenind cu succes un domeniu de sine stătător în rândul științelor criminalistice. Precursorii acestei evoluții pot fi urmărite adânc în trecut prin numeroase rădăcini care au condus la nașterea noului domeniu. Aceștia au fost aplicarea și dezvoltarea metodelor și principiilor arheologice, antropologiei fizice, managementului arheologic, principiilor investigațiilor crimelor și a încălcărilor drepturilor omului (Hanson 2008:17).

Dezvoltarea abordărilor sistematice asupra săpăturilor au progresat între sfârșitul secolului al XIX-lea și pe parcursul celui de-al XX-lea în America de Nord și Europa, permițând evoluția metodologiilor de căutare, recuperare și analiză a cadavrelor îngropate. Legătura dintre investigațiile judiciare și beneficiile utilizării

abordărilor arheologiei au fost observate de către patologul neozeelandez, Sir Sydney Smith în momentul descoperirii unei gropi comune sub podeaua unei case din Egipt în 1924. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial au fost întreprinse primele investigații a unei crime de război și au fost conduse de o echipă de patologi. În mod surprinzător, naziștii au fost cei care au întreprins cercetarea în 1943 și s-a concentrat asupra uciderii a sute de ofițeri polonezi la Katin, în Ucraina, în 1940. Prin excavări ale gropii comune, autopsii și analiză a cartușelor și carcaselor acestora s-a dovedit că armata sovietică a executat crime în masă cu trei ani în urmă. Munca de cercetare, efectuată de patologul Keith Mant, a crimelor de război, a implicat utilizarea și dezvoltarea tehnicilor de săpătură și de recuperare a trupurilor soldaților britanici uciși în Germania, de către trupele naziste, între 1945-1948. O altă personalitate în domeniu o reprezintă cea a profesorului emerit, Richard Wright din Australia care a aplicat metode de săpătură arheologice și principii de criminalistică în timpul analizei gropilor comune din Ucraina, între 1990-1991, ce datau din timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Urmând ideea de folosire a rămășițelor umane pentru identificarea persoanelor dispărute (cu rădăcini în secolul al XIX-lea, în America), tehnicile de cercetare ale antropologiei fizice pentru recuperarea și identificarea cadavrelor s-au utilizat în timpul războiului din Coreea (25 iunie 1950 - 27 iulie 1953). Pornind de acolo, munca antropologului american Clyde Snow și a altora au dus la constituirea unor echipe de cercetare ce au făcut cazul investigării abuzurilor împotriva drepturilor omului din Argentina (1984) și a celor din Guatemala (1991) (Hanson 2008:18).

Lucrarea de față a fost întocmită cu scopul de a justifica relevanța domeniului și de a răspunde la multe întrebări din partea specialiștilor în domeniu și nu numai, de a deschide drumul către o nouă specialitate ce poate fi de ajutor în rezolvarea cât mai bine cu putință a cazurilor de moarte suspectă, genocid sau crime împotriva umanității. Am vrut să arătăm că în ciuda faptului că este o specialitate nouă pentru toată lumea, departamentele de investigații ale crimelor apelează la arheologi, le recunosc utilitatea muncii depuse și succesele obținute în rezolvarea dosarelor. Totodată, am dorit să arătăm și că

arheologia nu poate fi folosită doar pentru a descoperi și rescrie istoria omenirii, ci și să rezolve crime.

Astfel, în cadrul acestei teze am dezbătut termenul de *arheologie judiciară*, istoria aplicării domeniului în Europa, Statele Unite etc., relevanța utilizării, modulul de aplicare a metodelor și principiilor sale în teren, în timpul unei anchete, parcursul temporal al acestei științe pe teritoriul României și studii de caz unde s-a utilizat expertiza unui arheolog într-o investigație judiciară, și nu în ultimul rând, o serie de interviuri pe care le-am întocmit cu scopul de a putea înțelege percepția celor intervievați asupra termenului de „arheologie judiciară” și problematica aplicării sale în România.

Lucrarea de față are în componența sa introducerea, trei capitole, fotografii, tabele, concluzii și bibliografia.

În cadrul capitolului I, intitulat *Istoria arheologiei judiciare* am definit conceptul termenului de arheologie judiciară, istoria dezvoltării domeniului în mediul criminalistic și în cadrul investigațiilor internaționale, istoria aplicării sale în diferite țări din Europa și România (pe scurt, revenindu-se asupra subiectului în capitolul III),

în Statele Unite ale Americii, în țările din America de Sud și în Australia și, nu în ultimul rând, rolul pe care îl joacă arheologia judiciară într-o investigație criminalistică. Obiectivul principal al acestui capitol este acela de a prezenta principalele modele de țări unde se aplică deja metodele și teoriile arheologiei judiciare, unde au avut succes și unde nu, deși ar fi nevoie de specialiști în domeniu, și ce fel de strategii aplică pentru continuarea tradiției în domeniu.

Capitolul II va fi denumit *Metodele arheologiei judiciare și aplicarea lor în contextul unei investigații*. Acest capitol are scopul de a arăta cum arheologia criminalistică ar putea deveni mai bine fundamentată prin tehnicile și metodologia arheologice și mai „judiciară” prin integrarea teoriilor și metodologiilor din științele criminalistice afiliate în cadrul său. Astfel, prin intermediul acestui capitol am prezentat tehnicile de căutare pentru localizarea rămășițelor umane și modurile de aplicare a arheologiei „clasice” într-un context judiciar.

Ultimul capitol intitulat *Istoria arheologiei judiciare în România și studii de caz* a fost întocmit pe

baza documentării efectuate în arhivele Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Iași, a materialelor transmise de către Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Timișoara, a informațiilor strânse din studiul tuturor anchetelor și rapoartelor efectuate de către Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc (IICCMER). Vom expune pe larg câteva cazuri majore pe care le-au condus instituțiile amintite mai sus și de către Institutului Național pentru Studierea Holocaustului în România - „Elie Wiesel” (INSHR-EW), iar la sfârșitul fiecăruia vom prezenta, într-o manieră critică, părerea profesională asupra desfășurării anchetelor, a întocmirii documentației și a aplicării tehnicilor și metodelor de cercetare arheologică la fața locului.

În acest mod, prin întocmirea acestor trei capitole vom aduce „în lumină” importanța arheologiei judiciare și aplicării metodelor și tehnicilor sale în cadrul unei anchete judiciare, mai ales când este vorba despre fapte precum morți suspecte, crime împotriva umanității sau genocid și cât de vitală este prezența unui arheolog în timpul unor astfel de investigații.

CONCLUZII

În cadrul lucrării de față am putut stabili că un specialist în arheologie judiciară joacă un rol esențial în cadrul unei anchete penale, definit printr-o serie de atribuții: întocmirea studiului istoric, prezența sa la fața locului, apartenența la o echipă inter- și pluridisciplinară, instruirea acestuia în ceea ce privește stabilirea unui plan corect de desfășurare a cercetării, activitatea de evaluare preliminară a zonei vizate, executarea săpăturilor arheologice, evaluarea primară a rămășițelor umane și a artefactelor *in situ*, aplicarea metodelor de colectare, înregistrare și împachetare a acestora, participarea la formularea unor ipoteze/versiuni de anchetă cu privire la fapta cercetată, pe baza contextului arheologic analizat și, nu în cele din urmă, elaborarea unui raport privind activitatea desfășurată ce urmează să fie probă la dosar.

Arheologul deține o serie de calități, unice, pe care le asimilează la nivel teoretic și practic, în mulți ani de experiență. Poate efectua interpretarea unei stratigrafii și a contextului în care a fost descoperit cadavrul victimei,

mult mai corectă decât orice persoană necalificată. În contextul executării unor săpături arheologice, specialistul supraveghează procesul pentru a putea determina dacă solul prezintă perturbări ale straturilor, acest lucru fiind interpretat ca posibilă prezență a unui mormânt clandestin. Gama unică de cunoștințe îi permite arheologului să decidă până la ce nivel vor fi executate excavările, în ce punct să se oprească și să analizeze profile și aspecte pe care un ochi neexperimentat nu le poate vedea, atribuie numere de context și reface cronologia evenimentelor. Medicii legiști, tehnicienii criminaliști sau antropologii nu dețin acest set de calități. Mărturie a acestei afirmații fiind cazul anchetat de Parchetul Militar Iași din orașul Pașcani, județul Iași, pe care l-am prezentat în capitolul III.

Considerăm că metodele și tehnicile arheologice pot și ar trebui să fie aplicate pe scară mai largă în contextul judiciar. La fel de importantă este și cunoașterea metodologiei de cercetare și excavare, datarea și utilizarea modelelor interpretative ce au fost dezvoltate pentru a recunoaște, documenta, înțelege și reconstrui comportamentul uman dintr-un dosar criminalistic. De

asemenea, este important ca arheologia criminalistică - spre deosebire de arheologia tradițională - să aibă acces direct la informații despre comportamentul uman. Așadar, arheologia judiciară ar trebui, ca și arheologia tradițională, să utilizeze teorii și metodologii atât din științele exacte, cât și din domeniul științelor umaniste.

Munca în domeniul criminalistic impune o conduită de etică și morală. Așa cum spunea și Crist Thomas: deoarece, literalmente, problemele legate de viață și moarte depind de activitatea specialiștilor criminaliști, un arheolog judiciar își asumă anumite obligații ce însoțesc responsabilitățile cercetării zonei vizate. Nu au voie „să se scalde” în științele judiciare sau să trateze domeniul ca pe un hobby (vezi Crist 2001:45). Experții care au o carieră în criminalistică, indiferent de specialitate (arheologie, antropologie, criminaliști), au o obligație profesională de a fi prezent și concentrat, în permanență, pe teren, să conducă o cercetare relevantă, protejează încrederea publică, interacționează și conlucrează cu restul personalului prezent la fața locului. De cele mai multe ori, un arheolog judiciar nu poate vorbi despre cercetările pe care le coordonează și nici să le

publice, până la clasarea cauzei. Trebuie să înțeleagă nevoile forțelor legiuitoare implicate și să fie dispus să le înlesnească munca, să fie mereu la curent cu ultimele noutăți și să raporteze în mod corect și clar rezultatele săpăturilor sale. Or, privarea victimelor de înhumarea creștinească, prin aruncarea lor brutală în orice groapă și acoperirea cu pământ, constituie o gravă încălcare a normelor bisericești, indiferent de cult și un atentat la demnitatea umană, ca și creația supremă a lui Dumnezeu. La rândul ei, familia încercată, educată într-o tradiție moștenită de veacuri, trece prin durerea îngropării necreștinești și rămâne nemângâiată și neîmpăcată de nedreptatea suferită, prin umilirea celui drag chiar și după moarte.

Obiectivul principal al acestui capitolului I a fost acela de a prezenta principalele modele de țări unde se aplică deja metodele și teoriile arheologiei judiciare, unde au avut succes și unde nu, deși ar fi nevoie de specialiști în domeniu, și ce fel de strategii aplică pentru continuarea tradiției în domeniu.

Capitolul II a avut scopul de a de a arăta cum arheologia criminalistică ar putea deveni mai bine

fundamentată prin tehnicile și metodologia arheologice și mai „judiciară” prin integrarea teoriilor și metodologiilor din științele criminalistice afiliate în cadrul său.

Scopul principal al acestui capitol a fost acela de a întocmi ghid succint pentru specialiștii care doresc să aplice metodele și teoriile arheologiei judiciare sau care participă în cadrul unei anchete criminalistice, lucrarea de față fiind prima de acest tip care dezbate subiectul în cauză.

În cele din urmă, în capitolul III, am expus unele dintre cele mai importante cazuri pe care le-au întreprins trei dintre instituțiile, care au jucat un rol foarte important în nașterea arheologiei judiciare în România. Este vorba de Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc (IICCMER) care încă din anul 2006 începe să solicite parteneriate cu arheologi pentru întocmirea unor cercetări arheologice pe baza informațiilor extrase din arhive sau obținute prin interviu de la martori oculari (la execuții întreprinse de fosta Securitate comunistă), supraviețuitori ai coloniilor de muncă sau a penitenciarelor din perioada comunistă. Institutul a condus numeroase investigații de atunci, cu

câteva întreruperi, până în 2019, în diferite colțuri ale țării.

În timpul analizării dosarului cercetărilor efectuate de INSHR-EW și de Parchetul Militar Iași am putut observa că acest caz a fost unul dificil, complex și a avut parte de un proces de judecată care a durat trei ani și jumătate până la emiterea ordonanței de clasare, pentru comiterea infracțiunii de genocid (05.11.2010 – 24.03.2014), un dosar care a trecut prin „mâna” a trei instituții de judecată (Parchetul de pe lângă Tribunalul Iași, Parchetul Militar de la lângă Tribunalul Militar Iași și Parchetul Militar de pe lângă Curtea Militară de Apel București). Au fost angrenați în cercetările efectuate un număr mare de specialiști (arheologi, procurori militari, criminaliști, medici legiști, pirotehniști, jandarmi), s-au respectat toate protocoalele impuse de arheologie și criminalistică, și chiar și cele impuse de cultul mozaic, lucrările fiind sistate până la obținerea avizului din partea Cancelariei Rabinice a Federației Comunităților Evreiești din România – Cultul Mozaic.

Din documentarea efectuată în arhivele Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Iași și

din discuțiile avute cu reprezentării instituției și cu cei din cadrul Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Timișoara am putut observa că aceste două unități teritoriale înțeleg și recunosc pe deplin munca arheologilor și ajutorul pe care aceștia îl pot da în cadrul unor anchete conduse de ei. De altfel, Parchetul Militar Iași a și apelat la expertiza arheologilor și a unui antropolog în cazul descoperirii unei gropi comune din localitatea Horlești, județul Iași, caz pe care l-am prezentat în capitolul III.

Pentru întocmirea celei de-a patra părți a acestui capitol am apelat la una dintre cele mai utilizate metode de analiză în domeniul social și anume metoda interviului. Astfel, pentru a putea înțelege percepția celor intervievați asupra termenului de „arheologie judiciară” și problematica aplicării sale în România, am realizat un ghid și o fișă de interviu. Scopul acestor interviuri a fost acela de a arăta că în ciuda faptului că arheologia judiciară este o specialitate nouă pentru toată lumea, departamentele de investigații ale crimelor apelează la arheologi, le recunosc utilitatea muncii depuse și succesele obținute în rezolvarea dosarelor.

Un alt aspect foarte important pe care l-am observat pe parcursul analizării dosarelor din arhiva Parchetului Militar Iași și a cazurilor celor de la IICCMER este rolul pe care îl joacă într-o anchetă cercetarea istorică, lucrul în arhive și declarațiile martorilor. Acestea s-au dovedit a fi extrem de importante la bunul mers al investigației, cu atât mai mult cu cât acestea au furnizat informații vitale în aflarea adevărului. Este demn de reamintit că atât săpăturile arheologice, cât și consultarea arhivelor CNSAS, efectuate de către istoricii și arheologii IICCMER, au condus la condamnarea a doi foști comandanți de penitenciare din perioada comunistă (Ioan Ficior – colonia de muncă Periprava și Alexandru Vișinescu – Penitenciarul de la Râmnicu Sărat). De altfel, baza tuturor anchetelor arheologice întreprinse de institut a constituit-o cercetarea arhivistică și cea istorică. De asemenea, fără parcurgerea primelor etape din cadrul proiectului de istorie orală, Institutul „Elie Wiesel” nu ar fi localizat, identificat și cercetat groapa comună de la Popricani, mărturiile martorilor fiind vitale pentru acest proces. Fără cercetarea istorică efectuată de către arheologul Neculai Bolohan în

cazul de la Horlești, nu s-ar fi cunoscut întregul ansamblu al evenimentelor petrecute pe meleagurile comunei, până la efectuarea studiului, doar putându-se ghici ce s-a întâmplat cu adevărat acolo. Și Parchetul Militar Iași a solicitat, pentru fiecare caz anchetat, studiu istoric în arhive de la Centrul de Studii și Păstrare a Arhivelor Militare Istorice de la Pitești. Cunoscând aceste aspecte, conchidem că studiul istoric și declarațiile martorilor întregesc parcursul unei anchete judiciare. Acestea, împreună cu săpăturile arheologice, completează adevărul istoric, cele două procese fiind interconectate, neputându-se construi întregul ansamblu al evenimentelor, doar prin parcurgerea uneia dintre etape.

BIBLIOGRAFIE

- Barone, Matteo P., Groen, Mike W.J., 2019, *Multidisciplinary Approaches to Forensic*

Archaeology: Topics discussed during the European Meetings an Forensic Archaeology (E MFA), Springer.

- Blau, Soren, Ubelaker, Douglas H., 2016, *Handbook of Forensic Anthropology and Archaeology*, 2nd Edition, Routledge, New York.
- Bolohan, Neculai, Ionescu, Carmen S., Rotariu, Irinel, 2016, *Uncovering a peculiar mass grave in Eastern Romania în Settlements of Life and Death. Studies from Prehistory to Middle Ages*, pp. 407-428, Cluj-Napoca.
- Cheetham, P.N., Hanson, I., 2016, *Excavation and recovery in forensic archaeological investigations* în *Handbook of Forensic Anthropology and Archaeology*, Blau, S., Ubelaker, D., pp. 181-196, 2nd Edition, Routledge, New York.
- Cioflâncă, Adrian, 2012, *Groapa comună de la Popricani (Iași)*, format on-line pe *Pogromul de la Iași*.

- Connor, Melissa A., 2007, *Forensic Methods: excavation for archaeologist and investigator*, Altamira Press, United States of America.
- Cox, Margaret, 2014, *The Scientific Investigation of Mass Graves: Towards Protocols and Standard Operating Procedures*, Cambridge University Press, UK.
- Crist, Thomas, A. J., 2001, *Bad to the Bone?: Historical Archaeologists in the Practice of Forensic Science* in *Historical Archaeology*, no. 35(1), pp. 39-56.
- Dirkmaat, Dennis C., Adovasio, James M., 1997, *The Role of Archaeology in the Recovery and Interpretation of Human Remains from an Outdoor Forensic Setting* in *Forensic Taphonomy – The Postmortem fate of Human Remains*, Haglund, W.D., Sorg, M.H., pp.38-64, CRC Press.
- Ferllini, Roxana, 2007, *Forensic Archaeology and Human Rights Violations*, Charles C. Thomas Publisher Ltd., United States of America.

- Groen, M. W., Márquez-Grant, N., Janaway, R. C., 2015, *Forensic Archaeology. A global perspective*, John Wiley & Sons Ltd.
- Haglund, William D., 2002, *Recent Mass Graves. An Introduction in Advances in Forensic Taphonomy: Method, Theory, and Archaeological*, Haglund, W.D., Sorg, M.H., *Perspectives*, pp. 263-281, CRC Press, Florida, United States.
- Hanson, Ian, 2008, *Forensic Archaeology: Approaches to International Investigations* in Oxenham, Marc, *Forensic Approaches to Death, Disaster and Abuse*, pp. 17-28, Australian Academic Press, Australia;
- Hunter, John R., Simpson, Barrie, Colls, Sturdy C., 2013, *Forensic Approaches to Buried Remains*, John Wiley & Sons Ltd., United Kingdom.
- Hunter, John R., Cox, Margaret, 2005, *Forensic Archaeology: Advances in Theory and Practice*, Routledge;

- Hunter, John R., Roberts, Charlotte, Martin, Anthony, 1996, *Studies in crime: An Introduction to Forensic Archaeology*, Routledge;
- Hunter, J.R., Heron, C., Janaway, R.C., Martin, A.L., Pollard, A.M., Roberts, C.A., 1994, *Forensic archaeology in Britain, Antiquity*, no. 68, pp. 758-769;
- Moran, Kimberlee S., Gold, Claire K., 2019, *Forensic Archaeology: Multidisciplinary Perspectives*, 1st Edition, Springer.
- Powers, Natasha, Sibun, Lucy, 2013, *Forensic Archaeology* în *The Oxford Handbook of the Archaeology of the Contemporary World*, Graves-Brown, Paul, Harrison, Rodney, Puccini, Angela, pp. 40-53, Oxford University Press, United Kingdom;
- Rotariu, Irinel, 2019, *Infracțiunea de Genocid. Groapa comună de la Popricani – studiu juridic* în Revista *Pro Lege*, nr. 2-3, pp. 116-148, Editura Universul Juridic.

- Rotariu, Irinel, 2016, *The Popricani Mass Grave. Legal Survey* în Jurnalul *Holocaust. Studii și cercetări*, Anul VIII, nr. 1(9), pp. 45-72, Editura Curtea Veche.
- Scott, D.D., Connor, M., 2001, *The role and future of archaeology in forensic science* în *Journal of Historical Archaeology*, no. 35(1), pp. 101-104.
- Skinner, M. F., Alempijevic, D., Djuric-Srejic, M., 2003, *Guidelines for International forensic bioarchaeology monitors of mass grave exhumations* in *Forensic Science International*, no. 134, pp. 81-92.

Dosare arhivă:

- Dosar nr. 171/P/2010 – Arhiva Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Iași.
- Dosar nr. 295/P/2015 – Arhiva Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Iași.
- Dosar nr. 374/P/2015 – Arhiva Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Iași.

- Dosar nr. 248/P/2016 – Arhiva Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Iași.
- Dosar nr. 150/P/2017 – Arhiva Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Iași.
- Dosar nr. 197/P/2017 – Arhiva Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Iași.
- Dosar nr. 314/P/2017 – Arhiva Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Iași.

Legislație:

- *Codul Penal. Codul de Procedură Penală: legile de executare*, 2019, Editura Hamangiu, București.
- *Constituția României*.
- *Convenția de la Valleta*.
- HOTĂRÂREA nr. 1.372 din 18 noiembrie 2009 (*actualizată*) privind înființarea, organizarea și funcționarea Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc (actualizată până la data de 16 decembrie 2016*).

- HOTĂRÂREA nr. 134 din 23 februarie 2010, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 122 din 23 februarie 2010.
- HOTĂRÂREA nr. 768 din 25 iulie 2012, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 559 din 8 august 2012.
- HOTĂRÂREA nr. 541 din 30 iulie 2013, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 487 din 2 august 2013.
- HOTĂRÂREA nr. 922 din 8 decembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.012 din 16 decembrie 2016.
- HOTĂRÂREA DE GUVERN (H.G.) nr. 902/04.08.2005 privind înființarea Institutului Național pentru Studierea Holocaustului din România "Elie Wiesel".
- H.G. nr. 866/23.08.2012 privind modificarea și completarea H.G. nr. 902/2005 - înființarea Institutului National pentru Studierea Holocaustului din Romania "Elie Wiesel".

- H.G. nr. 1066/26.11.2014 privind modificarea și completarea H.G. nr. 902/2005 - înființarea Institutului National pentru Studierea Holocaustului din Romania "Elie Wiesel".
- H.G. nr. 625/31.08.2016 privind modificarea și completarea H.G. nr. 902/2005 - înființarea Institutului National pentru Studierea Holocaustului din Romania "Elie Wiesel".
- Legea nr. 03/L-137, Legea Departamentului de Medicină Judiciară, Republica Kosovo.
- Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.
- Standard ISO/IEC 17025:2005 - General requirements for the competence of testing and calibration laboratories, revised by ISO/IEC 17025:2017.

„ALEXANDRU IOAN CUZA” UNIVERSITY OF IAȘI

FACULTY OF HISTORY

DOCTORAL SCHOOL

Summary of the Ph.D. Thesis
History of Forensic Archaeology in
Romania. Methodology,
characteristics and case studies

Scientific coordinator

Prof. Lucrețiu Ion BÎRLIBA, Ph.D.

Ph.D. Student

Elena Loredana COZMA

IAȘI

2020

TABEL OF CONTENTS

INTRODUCTION	4
I HISTORY OF FORENSIC ARCHAEOLOGY	11
1. DEVELOPMENT OF ARCHAEOLOGY IN THE CRIMINAL ENVIRONMENT	15
2. THE ROLE OF FORENSIC ARCHAEOLOGY IN A CRIMINAL INVESTIGATION	34
II METHODS OF FORENSIC ARCHAEOLOGY AND THEIR APPLICATION IN	37

THE CONTEXT
OF AN
INVESTIGATION

1. SEARCH 38
TECHNIQUES
FOR LOCATION
OF HUMAN
REMAINS IN
FORENSIC
ARCHAEOLOGY
2. APPLICATION OF 56
ARCHAEOLOGY
IN A FORENSIC
CONTEXT

III HISTORY OF 73
FORENSIC
ARCHAEOLOGY
IN ROMANIA
AND CASE
STUDIES

1. THE INSTITUTE 74
OF
INVESTIGATION

OF THE CRIMES
OF COMMUNISM
AND THE
MEMORY OF
ROMANIAN
EXILE

2. THE NATIONAL INSTITUTE FOR
THE STUDY OF
THE HOLOCAUST
IN ROMANIA
"ELIE WIESEL" 100
3. THE MILITARY PROSECUTOR'S
OFFICE OF THE
MILITARY
COURT OF IAȘI 109
4. INTERVIEWS 125
5. LEGAL IMPLICATIONS
OF FORENSIC
ARCHAEOLOGY 167

6. THE	171
IMPORTANCE OF	
HISTORICAL	
RESEARCH AND	
ORAL HISTORY	
IN A FORENSIC	
ARCHAEOLOGY	
INVESTIGATION	
CONCLUSIONS	174
BIBLIOGRAPHY	187
Media file	195
Archive files	197
Legislation	197

INTRODUCTION

The term of *forensic archaeology*, does not yet have an official name in Romania. In the present study it will be observed that some archaeologists call it *contemporary archaeology*, others *archaeocriminalistics*.

The term *forensic archaeology* can be defined as the application of methods, techniques and theories of archaeology in a forensic context; combining archaeological methods and theories with those of the judiciary and forensics. In other studies it is explained as "the application of mapping and excavation knowledge ... to the crime scene or in the context of a place where bodies have been buried" (Skinner, Alempijovic and Djuric-Srejjic 2003:83). In fact, it is often misunderstood and used in research that involves detailed analysis of the remains of a man of any era or the evidence of a society in the past. Archaeologists do not fully understand the term, so they incorrectly use the term „forensic” to give a note of scientific validity or to refer to studies that use

different research methods that are also applied in a crime investigation (Powers and Sibun 2013:40).

Over the past 20 years, archaeologists have managed to become key members in the investigation of mass graves, and forensic archaeology has made significant progress in successfully becoming an independent field of forensic science. The forerunners of this evolution can be traced deep into the past through many roots that led to the birth of the new field. These were the application and development of archaeological methods and principles, physical anthropology, archaeological management, the principles of crime investigations and human rights violations (Hanson 2008:17).

The development of systematic approaches to excavations progressed between the late 19th and 20th centuries in North America and Europe, allowing the evolution of methodologies for searching, retrieving and analyzing buried bodies. The link between forensic investigations and the benefits of using archaeological approaches was observed by New Zealand pathologist, Sir Sydney Smith, when a mass grave was discovered

under the floor of a house in Egypt in 1924. During the Second World War, the first investigations into a war crime were carried out and led by a team of pathologists. Surprisingly, it was the Nazis who undertook the investigation in 1943 and focused on the killings of hundreds of Polish officers in Katyn, Ukraine, in 1940. Excavations of the mass grave, autopsies and analysis of their cartridges and casings, proved that the Soviet army committed mass crimes in 1940. The research work of war crimes of pathologist Keith Mant involved the use and development of techniques for digging and recovering the bodies of British soldiers killed in Germany by Nazi troops between 1945-1948. Another figure in the field is that of Professor Emeritus Richard Wright from Australia, who applied archaeological excavation methods and forensic principles during the analysis of mass graves in Ukraine between 1990-1991, dating from the Second World War. Following the idea of using human remains to identify missing persons (with roots in the 19th century in America), research techniques in physical anthropology for the recovery and identification of corpses were used during the Korean

War (June 25, 1950 - July 27, 1953). From there, the work of American anthropologist, Clyde Snow and others led to the establishment of research teams that investigated human rights abuses in Argentina (1984) and Guatemala (1991) (Hanson 200:18).

This paper has been prepared in order to justify the relevance of the field and to answer many questions from specialists in the field and beyond, to pave the way for a new specialty that can be helpful in solving the best possible way cases of suspicious death, genocide or crimes against humanity. We wanted to show that despite the fact that it is a new specialty for everyone, the crime investigation departments turn to archaeologists, recognize the usefulness of the work they have done and the successes achieved in solving cases. At the same time, we wanted to show that archaeology can not only be used to discover and rewrite human history, but also to solve crimes.

Thus, in this thesis we discussed the term of *forensic archaeology*, the history of its application in Europe, the United States, etc., the relevance of its use, how to apply its methods and principles in the field,

during an investigation, the temporal course of this science in Romania and case studies where the expertise of an archaeologist was used in a forensic investigation, and last but not least, a series of interviews we conducted in order to understand the perception of the interviewees on the term *forensic archaeology* and the issue of its application in Romania.

This paper consists of an introduction, three chapters, photographs, tables, conclusions and bibliography.

In Chapter I, entitled *History of Forensic Archaeology*, we defined the concept of the term *forensic archaeology*, the history of the development of the field in forensics and international investigations, the history of its application in different countries in Europe and Romania (in short, returning to the subject in chapter III), in the United States of America, in the countries of South America and in Australia and, last but not least, the role that forensic archaeology plays in a forensic investigation. The main objective of this chapter is to present the main models of countries where the methods and theories of forensic archaeology are already applied, where they have

been successful and where not, although specialists in the field would be needed, and what kind of strategies they apply to continue the tradition in the field of forensic archaeology.

Chapter II will be called *The Methods of Forensic Archaeology and their Application in the Context of an Investigation*. This chapter aims to show how forensic archaeology could become better grounded through archaeological techniques and methodology and more „forensic” by integrating theories and methodologies from the forensic sciences affiliated within it. Thus, through this chapter we presented the search techniques for locating human remains and how to apply „classical” archaeology in a forensic context.

The last Chapter entitled *History of forensic archaeology in Romania and case studies* was prepared based on the documentation made in the archives of the Military Prosecutor's Office attached to the Military Tribunal from Iași, the materials sent by the Military Prosecutor's Office attached to the Military Tribunal from Timișoara, investigations and reports carried out by the Institute for the Investigation of the Crimes of

Communism and the Memory of the Romanian Exile (IICCMER). We will present in detail some major cases led by the institutions mentioned above and by the National Institute for the Study of the Holocaust in Romania – „Elie Wiesel” (INSHR-EW), and at the end of each we will present, in a critical manner, the professional opinion on the conduct of investigations, the preparation of documentation and the application of techniques and methods of archaeology on site.

In this way, by drawing up these three chapters we will bring to light on the importance of forensic archaeology and the application of its methods and techniques in a forensic investigation, especially when it comes to cases such as suspicious deaths, crimes against humanity or genocide and how vital is the presence of an archaeologist during such investigations.

CONCLUSIONS

In this paper we were able to establish that a specialist in forensic archaeology plays an essential role in a criminal investigation, defined by a series of responsibilities: preparation of the historical study, its presence on site, membership in an inter- and multidisciplinary team, its training in establishing a correct plan for conducting the research, the preliminary assessment activity of the area concerned, the execution of archaeological excavations, the primary assessment of human remains and artifacts find *in situ*, the application of the correct methods for their collection, registration and packaging, participation in the formulation of the primary hypotheses/versions of the investigation, based on the archaeological context analyzed and finally, the elaboration of a report on the activity carried out to be evidence in the file.

The archaeologist has a series of unique qualities, which he assimilates on a theoretical and practical level, in many years of experience. He can interpret a

stratigraphy and the context in which the victim's body was discovered, much more accurate than any unqualified person. In the context of the execution of some archaeological excavations, the specialist supervises the process in order to be able to determine if the soil presents disturbances of the layers, this being interpreted as a possible presence of a clandestine tomb. The unique set of skills allows the archaeologist to decide to what extent the excavations will be performed, at what point to stop and to analyze profiles and aspects that an inexperienced eye cannot see, assign context numbers and restore the chronology of events. Forensic pathologists, forensic technicians or anthropologists do not have this set of skills. Testimony of this statement being the case investigated by the Military Prosecutor's Office from Iași in Pașcani, Iași County, which we presented in Chapter III.

We believe that archaeological methods and techniques can and should be applied more widely in forensic contexts. Equally important is knowledge of the research and excavation methodology, dating and use of interpretive models that have been developed to

recognize, document, understand and reconstruct human behavior in a forensic case. It is also important that forensic archaeology - as opposed to traditional archaeology - has direct access to information about human behavior. Therefore, forensic archaeology, like traditional archaeology, should use theories and methodologies from both the exact sciences and the humanities. Work in the forensic field requires ethical and moral conduct. As Crist Thomas said: *because, literally, the problems related to life and death depend on the activity of forensic specialists, a forensic archaeologist assumes certain obligations that accompany the responsibilities of researching the area concerned. They are not allowed to „bathe” in the forensic sciences or treat the field as a hobby* (see Crist 2001:45). Experts who have a career in forensics, regardless of specialty (archaeology, anthropology, forensic scientists), have a professional obligation to be present and constantly focused on the field, to conduct relevant research, protect public trust, interact and collaborate with the rest of the staff present on the spot. In most cases, a forensic archaeologist cannot talk about the research he

coordinates or publish it until the case is closed. He must understand the needs of the legislative forces involved and be willing to facilitate their work, be always up to date with the latest news and report correctly and clearly the results of his excavations. Or, depriving the victims of Christian burial, by throwing them brutally in any pit and covering them with dirt, is a serious violation of church norms, regardless of worship and an attack on human dignity, as the supreme creation of God. In turn, the mourning family, educated in a tradition inherited for centuries, goes through the pain of non-Christian burial and remains uncomforted and unreconciled by the injustice suffered, by humiliating the loved one even after death.

The main objective of this Chapter I was to present the main models of countries where the methods and theories of forensic archeology are already applied, where they have been successful and where not, although specialists in the field would be needed, and what kind of strategies they apply for continuing the tradition in the field.

Chapter II aimed to show how forensic archaeology could become better grounded in archaeological techniques and methodology and more „forensic” by integrating the theories and methodologies of forensic sciences affiliated within it.

The main purpose of this chapter was to draw up a brief guide for specialists who want to apply the methods and theories of forensic archaeology or who participate in a forensic investigation, this paper being the first of its kind to discuss the subject.

Finally, in Chapter III, we set out some of the most important cases undertaken by three of the institutions which played a very important role in the birth of forensic archaeology in Romania. This is the Institute for the Investigation of the Crimes of Communism and the Memory of the Romanian Exile (IICCMER) which since 2006 begins to request partnerships with archaeologists for archaeological research based on information extracted from archives or obtained through interviews with eyewitnesses (at executions conducted by the former Communist Security), survivors of the labor colonies or penitentiaries of the communist period. The institute has

conducted numerous investigations since then, with several interruptions, until 2019, in different parts of the country.

During the analysis of the file of the investigations carried out by INSHR-EW and the Iași Military Prosecutor's Office, we could observe that this case was a difficult, complex one and had a trial that lasted three and a half years until the issuance of the classification order, for committing the crime of genocide (05.11.2010 - 24.03.2014), a case that passed through the „hand” of three judicial institutions (the Prosecutor's Office attached to the Iași Tribunal, the Military Prosecutor's Office attached to the Iași Military Tribunal and the Military Prosecutor's Office attached to the Bucharest Military Court of Appeal. A large number of specialists (archaeologists, military prosecutors, criminals, forensic pathologists, pyrotechnicians, gendarmes) were involved in the research. All the protocols imposed by archaeology and criminology were followed, and even those imposed by the mosaic cult, the works being stopped until obtaining the approval from the Rabbinical Chancellery

of the Federation of Jewish Communities in Romania –
The Mosaic Cult.

From the documentation made in the archives of the Military Prosecutor's Office attached to the Iași Military Tribunal and from the discussions with representatives of the institution and those within the Military Prosecutor's Office attached to the Timișoara Military Tribunal we could observe that these two territorial units fully understand and recognize the work of archaeologists and necessary help which they can give in investigations conducted by them. In fact, the Iași Military Prosecutor's Office appealed to the expertise of archaeologists and an anthropologist in the case of the discovery of a mass grave in Horlești, Iași County, a case that we presented in Chapter III.

For the preparation of the fourth part of this chapter we used one of the most used methods of analysis in the social field, namely the interview method. Thus, in order to understand the perception of the interviewees on the term *forensic archaeology* and the issue of its application in Romania, we made a guide and an interview sheet. The purpose of these interviews was to

show that despite the fact that forensic archaeology is a new specialty for everyone, crime investigation departments turn to archaeologists, recognize the usefulness of the work done by them and the successes in solving cases.

Another very important aspect that we noticed during the analysis of the files from the archives of the Iași Military Prosecutor's Office and of the cases from IICCMER is the role that historical research, archival work and witness statements play in an investigation. These proved to be extremely important to the smooth running of the investigation, all the more so as they provided vital information in finding out the truth. It is worth remembering that both the archaeological excavations and the consultation of the CNSAS archives, carried out by IICCMER historians and archaeologists, led to the conviction of two former penitentiary commanders from the communist period (Ioan Ficior - Periprava labor colony and Alexandru Vișinescu - Penitentiary from Râmnicu Sărat). In fact, the basis of all archaeological investigations undertaken by the institute was the archival and historical research. Also, without

going through the first stages of the oral history project, the „Elie Wiesel” Institute would not have located, identified and researched the mass grave in Popricani, the testimonies of witnesses being vital for this process. Without the historical research carried out by the archaeologist Neculai Bolohan in the case of Horlești, the whole set of events that took place on the lands of the commune would not have been known until the study, only one can guess what really happened there. The Iași Military Prosecutor's Office also requested, for each case investigated, a historical study in the archives of the Center for Studies and Preservation of the Historical Military Archives in Pitești. Knowing these aspects, we conclude that the historical study and the statements of the witnesses complete the course of a forensic investigation. These, together with the archeological excavations, complete the historical truth, the two processes being interconnected, not being able to build the whole set of events, only by going through one of the stages.

BIBLIOGRAPHY

- Barone, Matteo P., Groen, Mike W.J., 2019, *Multidisciplinary Approaches to Forensic Archaeology: Topics discussed during the European Meetings an Forensic Archaeology (E MFA)*, Springer.
- Blau, Soren, Ubelaker, Douglas H., 2016, *Handbook of Forensic Anthropology and Archaeology*, 2nd Edition, Routledge, New York.
- Bolohan, Neculai, Ionescu, Carmen S., Rotariu, Irinel, 2016, *Uncovering a peculiar mass grave in Eastern Romania în Settlements of Life and Death. Studies from Prehistory to Middle Ages*, pp. 407-428, Cluj-Napoca.
- Cheetham, P.N., Hanson, I., 2016, *Excavation and recovery in forensic archaeological investigations* în *Handbook of Forensic Anthropology and Archaeology*, Blau, S., Ubelaker, D., pp. 181-196, 2nd Edition, Routledge, New York.

- Cioflâncă, Adrian, 2012, *Groapa comună de la Popricani (Iași)*, format on-line pe *Pogromul de la Iași*.
- Connor, Melissa A., 2007, *Forensic Methods: excavation for archaeologist and investigator*, Altamira Press, United States of America.
- Cox, Margaret, 2014, *The Scientific Investigation of Mass Graves: Towards Protocols and Standard Operating Procedures*, Cambridge University Press, UK.
- Crist, Thomas, A. J., 2001, *Bad to the Bone?: Historical Archaeologists in the Practice of Forensic Science* în *Historical Archaeology*, no. 35(1), pp. 39-56.
- Dirkmaat, Dennis C., Adovasio, James M., 1997, *The Role of Archaeology in the Recovery and Interpretation of Human Remains from an Outdoor Forensic Setting* în *Forensic Taphonomy – The Postmortem fate of Human Remanins*, Haglund, W.D., Sorg, M.H., pp.38-64, CRC Press.

- Ferllini, Roxana, 2007, *Forensic Archaeology and Human Rights Violations*, Charles C. Thomas Publisher Ltd., United States of America.
- Groen, M. W., Márquez-Grant, N., Janaway, R. C., 2015, *Forensic Archaeology. A global perspective*, John Wiley & Sons Ltd.
- Haglund, William D., 2002, *Recent Mass Graves. An Introduction in Advances in Forensic Taphonomy: Method, Theory, and Archaeological*, Haglund, W.D., Sorg, M.H., *Perspectives*, pp. 263-281, CRC Press, Florida, United States.
- Hanson, Ian, 2008, *Forensic Archaeology: Approaches to International Investigations in Oxenham, Marc, Forensic Approaches to Death, Disaster and Abuse*, pp. 17-28, Australian Academic Press, Australia;
- Hunter, John R., Simpson, Barrie, Colls, Sturdy C., 2013, *Forensic Approaches to Buried Remains*, John Wiley & Sons Ltd., United Kingdom.

- Hunter, John R., Cox, Margaret, 2005, *Forensic Archaeology: Advances in Theory and Practice*, Routledge;
- Hunter, John R., Roberts, Charlotte, Martin, Anthony, 1996, *Studies in crime: An Introduction to Forensic Archaeology*, Routledge;
- Hunter, J.R., Heron, C., Janaway, R.C., Martin, A.L., Pollard, A.M., Roberts, C.A., 1994, *Forensic archaeology in Britain, Antiquity*, no. 68, pp. 758-769;
- Moran, Kimberlee S., Gold, Claire K., 2019, *Forensic Archaeology: Multidisciplinary Perspectives*, 1st Edition, Springer.
- Powers, Natasha, Sibun, Lucy, 2013, *Forensic Archaeology* în *The Oxford Handbook of the Archaeology of the Contemporary World*, Graves-Brown, Paul, Harrison, Rodney, Puccini, Angela, pp. 40-53, Oxford University Press, United Kingdom;
- Rotariu, Irinel, 2019, *Infracțiunea de Genocid. Groapa comună de la Popricani – studiu juridic*

în Revista *Pro Lege*, nr. 2-3, pp. 116-148, Editura Universul Juridic.

- Rotariu, Irinel, 2016, *The Popricani Mass Grave. Legal Survey* în Jurnalul *Holocaust. Studii și cercetări*, Anul VIII, nr. 1(9), pp. 45-72, Editura Curtea Veche.
- Scott, D.D., Connor, M., 2001, *The role and future of archaeology in forensic science* în *Journal of Historical Archaeology*, no. 35(1), pp. 101-104.
- Skinner, M. F., Alempijevic, D., Djuric-Srejic, M., 2003, *Guidelines for International forensic bioarchaeology monitors of mass grave exhumations* in *Forensic Science International*, no. 134, pp. 81-92.

Dosare arhivă:

- Dosar nr. 171/P/2010 – Arhiva Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Iași.
- Dosar nr. 295/P/2015 – Arhiva Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Iași.

- Dosar nr. 374/P/2015 – Arhiva Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Iași.
- Dosar nr. 248/P/2016 – Arhiva Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Iași.
- Dosar nr. 150/P/2017 – Arhiva Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Iași.
- Dosar nr. 197/P/2017 – Arhiva Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Iași.
- Dosar nr. 314/P/2017 – Arhiva Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Iași.

Legislație:

- *Codul Penal. Codul de Procedură Penală: legile de executare*, 2019, Editura Hamangiu, București.
- *Constituția României*.
- *Convenția de la Valleta*.
- HOTĂRÂREA nr. 1.372 din 18 noiembrie 2009 (*actualizată*) privind înființarea, organizarea și funcționarea Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului și

Memoria Exilului Românesc (actualizată până la data de 16 decembrie 2016*).

- HOTĂRÂREA nr. 134 din 23 februarie 2010, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 122 din 23 februarie 2010.
- HOTĂRÂREA nr. 768 din 25 iulie 2012, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 559 din 8 august 2012.
- HOTĂRÂREA nr. 541 din 30 iulie 2013, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 487 din 2 august 2013.
- HOTĂRÂREA nr. 922 din 8 decembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.012 din 16 decembrie 2016.
- HOTĂRÂREA DE GUVERN (H.G.) nr. 902/04.08.2005 privind înființarea Institutului Național pentru Studierea Holocaustului din România "Elie Wiesel".
- H.G. nr. 866/23.08.2012 privind modificarea și completarea H.G. nr. 902/2005 - înființarea

Institutului National pentru Studierea Holocaustului din Romania "Elie Wiesel".

- H.G. nr. 1066/26.11.2014 privind modificarea și completarea H.G. nr. 902/2005 - înființarea Institutului National pentru Studierea Holocaustului din Romania "Elie Wiesel".
- H.G. nr. 625/31.08.2016 privind modificarea și completarea H.G. nr. 902/2005 - înființarea Institutului National pentru Studierea Holocaustului din Romania "Elie Wiesel".
- Legea nr. 03/L-137, Legea Departamentului de Medicină Judiciară, Republica Kosovo.
- Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.
- Standard ISO/IEC 17025:2005 - General requirements for the competence of testing and calibration laboratories, revised by ISO/IEC 17025:2017.